

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M.
sídlem Ověnecká 78/33, 170 00 Praha

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a ve výroku I. potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 3. 2020, č. j. X, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Ve výrocích II. a III. bylo prvostupňové rozhodnutí částečně změněno. Výrok II. ve věci výše uložené pokuty byl změněn tak, že za slova „ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti“ byla vložena slova „ve spojení s ustanovením § 35 písm. b) a ustanovením § 46 zákona o přestupcích“, došlo ke snížení výše pokuty ze 70 000 Kč na 63 000 Kč a nahradila se slova „do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ slovy „do 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Ve výroku III., kterým byla žalobkyni uložena povinnost náhrady nákladů řízení, byla nahrazena slova „do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ slovy „do 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“.

II. Žaloba

2. Žalobkyně předně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 2, § 50 odst. 3, § 89 odst. 2, § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a § 5 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti.
3. Žalobkyně popřela, že by umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný své závěry opíral o skutečnost, že během kontroly v provozovně žalobkyně pracovaly bez pracovní smlouvy nebo dohody o provedení práce či pracovní činnosti dvě osoby. Žalobkyně namítala, že jediným pochybením, kterého se dopustila, bylo nevystavení pracovních smluv v písemné formě. Toto pochybení však nemohlo nijak zasáhnout do práv obou zaměstnankyň ani negativně ovlivnit pracovní trh.
4. Ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopadá na situace, kdy účastníci pracovněprávního vztahu zastírají zaměstnávání skrze jiné druhy smluv. Na podporu své argumentace žalobkyně citovala z obecné části důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým se měnil zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, přičemž cílem právní úpravy bylo zamezení tzv. „švarcsystému“. V posuzovaném případě se však jednalo o zcela odlišnou situaci. Pracovněprávní vztah byl sjednán a byly sjednány i podmínky jeho výkonu s účinností od 2. 8. 2017 za podmínky, že se uchazečky ukáží pro výkon práce způsobilé.
5. Argumentaci správního orgánu I. stupně, dle které mohly pracovnice na pracovišti pracovat již delší dobu, považovala žalobkyně za zcela spekulativní a ničím nepodloženou. Obdobně hodnotila i tvrzení, že kdyby nedošlo ke kontrole, dohody o provedení práce by sepsány nebyly. Toto tvrzení bylo ostatně vyvráceno, jelikož obě dotčené osoby u žalobkyně zůstaly následně zaměstnány.

6. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný v odvolacím řízení sám přistoupil k obstarávání důkazů. V takovém případě měl prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Protože tak neučinil, zkrátil žalobkyni na jejích právech.
7. Závěrem žalobkyně uvedla, že stanovená sankce není proporcionální k tvrzenému deliktu.
8. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný trval na tom, že se žalobkyně přestupku ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustila. Dle žalovaného byla obě rozhodnutí vydána na základě skutkového stavu, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Řízení bylo vedeno v souladu se zásadami správního práva a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zásadou materiální pravdy. Postupem žalovaného ani správního orgánu I. stupně k žádnému pochybení nedošlo.
10. K námitce žalobkyně týkající se výkladu důvodové zprávy k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, žalovaný konstatoval, že novou úpravou ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) se definice nelegální práce nezúžila pouze na osoby vykonávající práci v režimu tzv. „švarcsystému“, zákonná definice byla naopak o tyto osoby rozšířena. Žalovaný své tvrzení opíral o jazykový výklad textu „*Na základě této definice bude možné postihnout i výkon práce se znaky závislé práce...*“, z něž vyplývá, že spojka „i“ vyjadřuje umožnění postihu i jiného jednání, nikoli pouze jednání popsaného v textu. Žalovaný proto výklad žalobkyně nepovažoval za správný.
11. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že si s pracovníci sjednala podstatné náležitosti pracovního poměru (zejména den nástupu do práce, druh práce a odměnu) ústně, neboť její vyjádření bylo v rozporu s výpovědí slečny X i slečny Y. Obě totiž shodně uvedly, že pro žalobkyni pracovaly na zkoušku s tím, že pokud se osvědčí, bude s nimi uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti. Jmenované osoby tedy v době kontroly neznaly rozsah vykonávané práce a nevěděly, zda s nimi vůbec bude uzavřen pracovní poměr. Nebyly si ani jisté, za jakých podmínek dojde k uzavření pracovní smlouvy nebo dohody o provedení práce. Námitka žalobkyně týkající se ústního založení pracovněprávního poměru proto nemohla obstát. Obě osoby v době kontroly nevěděly, že by již v rámci pracovněprávního vztahu pracovaly, jelikož jeho případné uzavření v budoucnu bylo podmíněno úspěšným složením zkoušky. Žalovaný na podporu svých argumentů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Ads 553/2018-26, dle kterého český právní řád nezná institut práce na zkoušku a k ověření schopností uchazeče slouží institut zkušební doby, případně uzavření některé z dohod mimo pracovní poměr. Presentaci pracovních dovedností lze akceptovat pouze například v rámci vstupního pohovoru. Dále dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2018, č. j. 30 Ad 1/2017-67, je práce na zkoušku zastřením pracovněprávního vztahu, u něhož je sjednávána zkušební doba.
12. Žalovaný dále reagoval na námitku týkající se obstarávání nových důkazů v odvolacím řízení. Uvedl, že v rámci řízení o odvolání k vlastním doplňování dokazování nepřistoupil, námitku žalobkyně proto považoval za irelevantní. Pokud měla žalobkyně na mysli vydání opakované výzvy k doložení majetkových poměrů, pak se nejedná o

obstarávání nových důkazů. Podklady byly využity při stanovení adekvátního druhu a výše správního trestu, a to zejména s ohledem na probíhající pandemii nemoci covid 19, která mohla mít dopad na podnikání žalobkyně. Žalovaný ve svém postupu nespatořoval žádné pochybení a nesouhlasil s názorem žalobkyně, že mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno.

13. Závěrem se žalovaný vyjadřoval k námitce nepřiměřené výše uložené pokuty. Zdůraznil, že při úvaze o výši pokuty podrobně hodnotil konkrétní okolnosti případu i majetkové poměry žalobkyně. Žalovaný poukázal zejména na skutečnost, že žalobkyně porušila zákon o zaměstnanosti vysoce závažným jednáním, když umožnila výkon závislé práce mimo pracovní vztah dvěma fyzickým osobám. Zákon o zaměstnanosti přitom takové jednání hodnotí jako nejzávažnější přestupek, což je patrné i z výše pokuty s horní hranicí až 10 000 000 Kč a vymezení spodní hranice na minimálně 50 000 Kč. Žalovaný považoval druh i výši trestu za zcela adekvátní danému případu. Svou argumentaci opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 Ads 244/2016-36, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2006, č. j. 3 As 21/2005-105. Dle žalovaného je uložený správní trest přiměřený, a přestože může přispět ke zhoršení majetkové situace žalobkyně, není sám o sobě likvidační.
14. Jelikož se žalobní námitky kryly s odvolacími námitkami, žalovaný ve zbytku odkázal na rozsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl, náhradu nákladů řízení nežádal.

IV. Zjištění ze správního spisu

15. Dne 1. 8. 2017 byla v provozovně Boučkův statek patřící žalobkyni provedena kontrola zaměřená na dodržování pracovněprávních předpisů podle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Během kontroly byly na pracovišti zjištěny slečny X a X. Obě se pohybovaly v prostoru hostince a obsluhovaly hosty.
16. V rámci kontrolního šetření slečna X uvedla, že pracuje pro paní X jako pomocná síla, na pracovišti je podruhé, práci koná na zkoušku a pokud se osvědčí, bude s ní sepsána smlouva nebo dohoda s odměnou asi 70 - 80 Kč na hodinu. Peníze za vykonanou práci zatím nedostala. Pokyny k práci jí dávala paní X. Dále uvedla, že pracuje osobně, pracovní dobu má stanovenou na 10:30 až 18:30 podle počtu návštěvníků. Pracovní oblečení je její, zástěra je firemní. Prostředky, které používá k práci, patří provozovateli hostince.
17. Slečna X vypověděla, že pracuje pro paní X jako pomocná síla, na pracovišti je potřetí. Práci bude konat jako brigádnice a na sepsání smlouvy nebo dohody se s paní X nedohodly. Odměna byla sjednána na 70 Kč na hodinu. Peníze za vykonanou práci zatím nedostala. Pokyny k práci jí dávají kolegové - zaměstnanci žalobkyně. Dále uvedla, že pracuje osobně, pracovní dobu má stanovenou na 10:30 až 18:30 podle počtu návštěvníků. Pracovní oblečení je její, zástěra je firemní. Prostředky, které používá k práci, patří provozovateli hostince.
18. Při kontrole nebyl přítomen žádný ze statutárních zástupců žalobkyně. Inspektoři proto kontaktovali telefonicky paní X, která mimo jiné uvedla, že obě osoby v provozovně pracují na zkoušku.
19. Dne 2. 8. 2017 zaslala paní X e-mailem dohody o provedení práce uzavřené s oběma výše uvedenými osobami. Dále uvedla, že obě osoby pracovaly v provozovně poprvé dne 25. 7. 2017 na zkoušku, která byla zrušena kvůli malému počtu hostů a přesunuta na termín 1. 8. 2017.

20. Dne 4. 9. 2017 byl vyhotoven protokol o kontrole, ze kterého vyplývá, že žalobkyně umožnila nejméně v den kontroly výkon práce dvou osob mimo pracovněprávní vztah. Činnost obou přitom vykazovala znaky závislé práce, čímž žalobkyně porušila zákaz výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně si proti protokolu o kontrole podala dne 25. 9. 2017 námitky. Se způsobem vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění byla žalobkyně seznámena dne 24. 10. 2017, čímž byla kontrola v souladu s § 18 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ukončena.
21. Příkazem ze dne 3. 4. 2019 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku ve smyslu § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Proti příkazu žalobkyně brojila odpořem dne 9. 4. 2019, kterým byl příkaz zrušen.
22. V rámci pokračujícího správního řízení byla dne 20. 5. 2019 žalobkyně rozhodnutím správního orgánu I. stupně shledána vinnou ze spáchání výše uvedeného přestupku a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Ta proti vydanému rozhodnutí podala dne 5. 6. 2019 odvolání. Žalovaný dne 21. 10. 2019 napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k dalšímu projednání správnímu orgánu I. stupně, jelikož žalobkyni nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
23. Dne 3. 3. 2020 bylo vydáno nové rozhodnutí s č. j. 4716/1.30/19-9, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a byla jí uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala dne 1. 4. 2020 odvolání, ve kterém především namítala, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem a nesprávně posoudil skutkový stav. Tvrdila, že se v předmětném případě nejednalo o nelegální práci, jelikož ta je definována jako zastření pracovněprávního vztahu jiným typem občanskoprávní smlouvy a že obě osoby pracovaly v provozovně na základě ústní dohody, přičemž náplň práce a její rozsah jim byl znám. Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl napadeným rozhodnutím dne 16. 9. 2020. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyzval žalobkyni k doložení dokladů týkajících se jejích majetkových poměrů, mimo jiné s ohledem na probíhající pandemii nemoci covid 19. Žalobkyně na výzvu reagovala a listinné podklady ke své majetkové situaci doložila.

V. Posouzení soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
25. Ve věci proběhlo dne 3. 6. 2021 ústní jednání, z něhož se žalobkyně omluvila. Souhlasila s tím, aby ústní jednání proběhlo v její nepřítomnosti. Žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci a trval na správnosti napadeného rozhodnutí.
26. Nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 se rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Závislou prací ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Dle § 3 téhož zákona se základními pracovněprávními vztahy rozumí pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o

pracích konaných mimo pracovní poměr. Pracovní smlouva, kterou se pracovní poměr zakládá, musí být dle § 34 odst. 2 zákoníku práce uzavřena písemně. Taktéž dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr mají dle § 77 odst. 1 zákoníku práce předepsanou písemnou formu.

27. Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publ. ve Sb. NSS pod č. 3027/2014, osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit, zejména samostatného podnikání, ale také od aktivit jiného charakteru, například mezilidské výpomoci. Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků. Je proto nutné, aby zaměstnanec osobně a soustavně vykonával práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna sama o sobě nepředstavuje definiční znak nelegální práce, pokud však jedna osoba poskytne za její činnost odměnu, jde o skutečnost významnou pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.
28. Za samostatný znak nelegální práce je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikaturní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013-31, je zřejmé, že i soustavností vykonávané činnosti se musí správní orgány v případě posuzování nelegální práce zabývat. Lze konstatovat, že je často velmi složité soustavnost nelegální práce prokázat, neboť kontrola zpravidla odhalí pouze činnost prováděnou v době kontroly samotné. To však neznamená, že by měla kontrola na prokázání tohoto znaku zcela rezignovat. Zcela jistě je možné usuzovat na soustavnost vykonávané činnosti z informací získaných z výpovědí svědků, ze situace na místě a dalších okolností. S takto shromážděnými důkazy by mohla být následně konfrontována argumentace údajného delikventa. Je přitom nutné přihlédnout k důkazům, které naznačují, zda bylo vůlí stran v práci mimo pracovněprávní vztah pokračovat.
29. V předmětné věci bylo zjištěno, že se v době kontroly obě osoby nacházely na pracovišti a obsluhovaly hosty. Obě shodně vypověděly, že nejsou na pracovišti poprvé. Ze správního spisu přitom vyplývá, že obě pracovaly dle pokynů zaměstnavatele, k práci používaly vybavení zaměstnavatele, nosily zástěru zaměstnavatele, pracovní doba byla přesně vymezena a měly domluvenou výši hodinové odměny za odvedenou práci. Neměly však, minimálně v době kontroly, uzavřenou pracovní smlouvu ani jiný typ smlouvy, kterým by se zakládal pracovněprávní vztah ve smyslu § 3 zákoníku práce.
30. Žalobkyně k uvedenému namítala, že se nejednalo o nelegální výkon práce, přičemž odkazovala na definici obsaženou v důvodové zprávě k zákonu č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Soud se s argumentací žalobkyně neztotožnil. Předně konstatuje, že znění důvodové zprávy k novele zákona, který byl do současnosti několikrát znovu měněn, nemůže bez dalšího sloužit k závaznému výkladu

zákona o zaměstnanosti. Nelegální práci lze na základě výše zmíněné judikatury definovat jako soustavný výkon práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně, ovšem bez platně uzavřené pracovní smlouvy nebo jiné dohody definované v § 3 zákoníku práce. Výklad žalobkyně, dle které ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 dopadá výhradně na situace, kdy je pracovní poměr zastřen jinou občanskoprávní smlouvou, proto nemůže obstát. Soud pro úplnost dodává, že důvodová zpráva odůvodňuje rozšíření působnosti měněného zákona i na situace, které popisuje žalobkyně. V žádném případě ji však nelze vykládat tak, že by se dalo zmíněné ustanovení aplikovat výlučně na žalobkyní přdestírané případy.

31. Žalobkyně dále tvrdila, že se nemohla dopustit vytýkaného porušení zákona, když pouze nedodržela písemnou formu smlouvy, jelikož pracovněprávní vztah se všemi náležitostmi byl platně sjednán ústní dohodou s účinností od 2. 8. 2017. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Ze spisového materiálu vyplývá, že obě pracovnice shodně vypověděly, že si nebyly jisté, zda s nimi bude vůbec smlouva uzavřena. Pracovaly u žalobkyně „na zkoušku“ a neznaly tak ani rozsah vykonávané práce. Jedna z nich předpokládala, že za určitých podmínek bude přistoupeno k uzavření pracovní smlouvy, případně dohody o pracovní činnosti. Druhá však uvedla, že bylo dohodnuto, že bude práci vykonávat jako brigádnice bez pracovní smlouvy nebo dohody. Uvedené výpovědi jsou v přímém rozporu s vyjádřením žalobkyně. Správní orgán I. stupně a ostatně i žalovaný postupoval zcela správně, když své závěry zakládal především na informacích získaných z těchto svědeckých výpovědí. Výpovědi byly totiž získány během neohlášené kontroly. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že takovým zjištěním je nutné přiznat zásadní vypovídací hodnotu. Kontrolovaná osoba se totiž v případě nečekané kontroly nemůže předem připravit, ovlivnit svědky nebo obstarat listiny, které neměla k dispozici, čímž by mohla zmařit účel kontroly a zjištění skutečného stavu věcí. Podklady získané během takové kontroly proto nejvíce odpovídají skutečnosti.
32. Žalobkyně si navíc sama protiřečí, když tvrdí, že byl platně uzavřen pracovněprávní poměr, ovšem zároveň několikrát během správního řízení uvedla, že obě pracovnice vykonávaly práci pouze „na zkoušku“ a pracovní vztah by s nimi byl uzavřen až v případě, že by se osvědčily. Soud dále připomíná, že obě pracovnice pro žalobkyni pracovaly již před dnem 2. 8. 2017. Obě pracovaly v provozovně minimálně v den kontroly, tedy 1. 8. 2017. Jedna z nich dále vypověděla, že práci pro žalobkyni vykonávala již jednou v přecházejícím týdnu, druhá dokonce dvakrát. Žalovaný tedy postupoval zcela správně, když jednání žalobkyně ve vztahu k oběma pracovnícím kvalifikoval jako umožnění výkonu nelegální práce.
33. Námitce žalobkyně týkající se obstarávání důkazů žalovaným soud taktéž nepřisvědčil. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-40, dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit. Odvolací správní orgán má oprávnění opravit v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí, aniž by věc vracel k opravě správnímu orgánu I. stupně. Tento postup plně koresponduje se zásadou procesní ekonomie. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, je zrušení rozhodnutí a vrácení věci až krajní možností, jak řešit vady

rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. V přezkoumávané věci se jednalo o doručení rozvahy a účetní uzávěrky žalobkyní. Tedy o dokumenty, které žalobkyně znala. Bylo by proto zcela nadbytečné a v rozporu se zásadou procesní ekonomie seznamovat ji s jejími vlastními listinami. Soud pouze na závěr poukazuje na skutečnost, že doručení předmětných listin žalobkyní vyústilo ve snížení ukládané sankce. Namítat nesprávnost takového postupu tedy ani nemůže být v zájmu žalobkyně.

34. Závěrem žalobkyně uvádí, že byla výše uložené sankce neproporcionální vzhledem k povaze přestupku. Soud v tomto bodě konstatuje, že námitka je zcela obecná. Nijak nespecifikuje, jakým způsobem bylo uložení sankce v této výši konkrétně zasaženo do práv žalobkyně. Nadto dodává, že s obdobnou námitkou se vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 14 až 16. Jeho argumentace v této věci vychází z relevantní judikatury, je velmi pečlivá, důkladná a naprosto vyčerpávající. Soud se s ní proto v úplnosti ztotožňuje.

VI. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. červen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu